

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 10.675 van 28 april 2008
in de zaak X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en Asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Russische nationaliteit, op 7 maart 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring en de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 22 januari 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 ter, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 6 februari 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 1 april 2008 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 april 2008.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST :

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoekster, van Russische nationaliteit, geboren te X, op X, dient op 7 november 2006 een asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen neemt op 19 januari 2007 een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf en beoordeelde de asielaanvraag als kennelijk ongegrond. Tegen deze beslissing werd een vordering tot

schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad van State op 21 februari 2007.

1.2. Op 8 januari 2008, dient verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9 ter van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Verzoekster legt medische stukken voor met betrekking tot haar jongste zoon die aan een zware vorm van bronchiale astma lijdt.

1.3. Op 22 januari 2008 verklaart de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de aanvraag onontvankelijk en op 6 februari 2008 wordt de beslissing, samen met het bevel om grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht. Dit zijn de bestreden beslissingen. De motivering van de eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

*“(...) In toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is in toepassing van genoemd artikel 9ter, §3 van de wet van 15 december 1980 en in toepassing van artikel 7, §1 en 2 van het Koninklijk Besluit van 17/05/2007 (B.S. 31/05/2007).*

Reden(en) :

>De aanvraag ging niet vergezeld van volgende documenten en inlichtingen:

Een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid van de wet (K.B. van 17/05/2007 artikel 7, §1, eerste lid), m.n. : Dat in bijlage geen enkel bewijsstuk toegevoegd werd aangaande de identiteit en nationaliteit van de betrokkenen. Dat het gemotiveerd schrijven evenmin enige reden opgeeft waarom de betrokkenen geen identiteitsbewijzen voorleggen in de huidige procedure.

Dat de aanvraag derhalve onontvankelijk is. (...).”

De motivering van de tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

“(...) Reden van de beslissing:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft. (art. 7, alinea 1,2° van de wet van 15 december 1980) (...).”

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Over de ontvankelijkheid van het beroep.

De verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen omdat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel bij onmiddellijke uitvoering van de beslissingen niet wordt aangetoond op basis van concrete gegevens. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep.

2.2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de materiële motiverings-plicht omdat haar verzoek “zonder enig verder onderzoek” is afgewezen. Verzoekster verwijst naar haar asielrelaas, naar de medische problemen van haar zoon, naar de onmogelijkheid om terug te keren naar Rusland omdat er geen gepaste medische behandeling voorhanden is en naar het hangende beroep bij de Raad van State tegen de

bevestigende beslissing tot weigering van verblijf genomen door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen. Ten slotte stelt verzoekster dat zij reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken en op het Commissariaat-generaal tijdens haar asielprocedure uitdrukkelijk verklaarde dat haar identiteitsdocumenten door de mensensmokkelaars werden afgenomen tijdens haar reis naar België. Ter adstruering van haar middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

In de bestreden beslissing wordt het verzoek op basis van art. 9 TER VW ten onrechte afgewezen enkel en alleen omwille van formele redenen, met name het niet voorleggen van enig bewijsstuk inzake de identiteit en nationaliteit minstens het niet geven van enige reden waarom deze documenten niet kunnen voorgelegd worden.

Zonder enig verder onderzoek wordt het verzoek afgewezen en wordt medegaand bevel om het grondgebied te verlaten betekend.

Deze afwijzing met medegaand bevel is om verschillende redenen totaal ongegrond en onterecht.

1. *De door de kandidaat-vluchteling uitgedrukte vrees moet worden beschouwd als gegrond indien hij kan aantonen op een redelijke wijze, dat het leven voor hem in zijn land van herkomst ondraagbaar geworden is, of het zou worden, om dezelfde redenen, indien hij er zou terugkeren. Van verzoeker kan niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanbrengt, bewijst.*

Indien het verhaal van de kandidaat-vluchteling geloofwaardig lijkt, moet het voordeel van de twijfel hem worden toegekend.

In het verzoekschrift voor de Raad van State dd. 21.02.2007 werd dienaangaande geargumenteerd dat in de bestreden beslissing inzake de aanvraag van verzoekster niet wordt niet aangetoond dat er goede redenen zijn die de geloofwaardigheid van de verklaring van verzoekende partij in het gedrang zouden brengen.

Er werd meer specifiek gewezen op het volgende:

verzoekster heeft op alle haar gestelde vragen inzake haar verblijfplaats een correct antwoord gegeven, zodoende dat er niet betwist kan worden dat zij wel degelijk in Tjetjenië woonde op datum van haar vertrek (zie in bijlage uitprint van notities raadsman verzoekster tijdens tweede interview)..

zij heeft bovendien zowel in haar eerste interview als haar tweede interview hetzelfde gesteld, met name dat op een bepaald moment haar man niet is teruggekeerd naar huis en zij de volgende dag werd gewaarschuwd door een vriend dat zij zo spoedig mogelijk haar geboorteland diende te verlaten in de veiligheid van haarzelf en haar kinderen.

hierbij dient opgemerkt te worden dat verzoekster expliciet verklaart dat zij niet naar de Politie kon om zich hierover te beklagen, aangezien zij vreesde om zelf de gevangenis in te vliegen.

tevens heeft verzoekster aangehaald dat ook haar zonen reeds zeer ernstige problemen hebben ondervonden in Tjetjenië en één van hen daarbij zo zwaar werd toegetakeld door Russische jongeren dat hij aan het gezicht diende geopereerd te worden.

Er werd geargumenteerd dat de verklaring van verzoekster in het kader van haar a-sielprocedure niet enkel overeenstemt met de werkelijkheid doch tevens dat de ingeroepen vrees zwaarwichtig is.

In deze omstandigheden kon er onmogelijk een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekster worden betekend, dit gezien de hangende procedure bij de Raad van State en het feit dat nog geen definitieve beslissing is gevallen.

2. *Bovendien werd in het verzoek tot medische regularisatie uitdrukkelijk gewezen op het feit dat Deni MAMAYEV een zeer ernstige vorm van bronchiale astma heeft en deze niet op een afdoende wijze kan behandeld worden in zijn geboorteland.*

Ingevolge de oorlog tussen Rusland en Tjetjenië zijn er dagdagelijks zeer ernstige conflicten tussen enerzijds de Russen en anderzijds de Tjetjenen zowel in Tjetjenië als in Rusland zelf.

In Tjetjenië zelf zijn er quasi geen medische voorzieningen als ziekenhuizen, dokters, enz. Alles is ten eerste onderontwikkeld ten opzichte van de situatie en de mogelijkheden hier in België.

Ook in Rusland zelf kan verzoekster en haar kind niet terecht voor een passende medische behandeling.

Personen afkomstig van Tjetjenië worden in Rusland ten eerste gewantrouwd en als zij gehuwd zijn met een Tjetjeen, zoals verzoekster, dan zijn zij nergens veilig voor de pesterijen, discriminaties, bedreigingen en zelfs regelrechte aanvallen vanwege Russische burgers, die ten

zeerste misnoegd zijn omdat zij zonen, vaders, broers, of andere familieleden of vrienden of kennissen verloren zijn in Tjetjenië ofwel deze nog actief zijn in Tjetjenië.

In het algemeen is er sprake van een zeer grote vijandigheid ten opzichte van mensen afkomstig uit Tjetjenië in Rusland.

In deze omstandigheden, weze enerzijds de door een arts afgeleverde attestatie van zware medische problemen en anderzijds de totale onmogelijkheid om deze te laten behandelen noch in Tjetjenië zelf noch in Rusland, is het duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten totaal ten onrechte werd afgeleverd.

Er diende minstens een verzoek tot bijkomende informatie aan verzoekster gericht te worden, eerder dan zonder enig onderzoek van de effectieve problemen, zich er zomaar gemakkelijkschulde van af te maken, zonder zich te bekommeren om de gevolgen van deze beslissing.

3. In casu dient bovendien gewezen te worden op het feit dat verzoekster thans nog een procedure voor de Raad van State lopen heeft tegen haar negatieve beslissing vanwege het CGVS inzake de door haar destijds ingediende asielaanvraag.

In afwachting van een definitieve uitspraak vanwege de Raad van State kan er bijgevolg onmogelijk thans een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten uitgestuurd worden, dit gezien het reeds eerder betekende bevel om het grondgebied te verlaten waartegen beroep werd aangetekend en waaromtrent nog geen beslissing is genomen.

Bovendien is het zo dat verzoekster reeds verklaarde aan DVZ en CGVS dat zij geen identiteitsdocumenten kon voorleggen aangezien deze werden afgenomen tijdens haar reis naar België door de mensensmokkelaars.

Verwerende partij was hier maar al te goed van op de hoogte, doch verkoos een negatieve beslissing te nemen eerder dan het één en ander te controleren dan wel bijkomende informatie te vragen, hetgeen gezien de ernst van de zaak onmogelijk kan getolereerd en gehonoreerd worden.”

2.2.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St., nr. 101.624, 7 december 2001).

2.2.3. Artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De in België verblijvende vreemdeling die beschikt over een identiteitsdocument en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De vreemdeling dient alle nuttige inlichtingen aangaande zijn ziekte over te maken. De appreciatie van het bovenvermeld risico en van de mogelijkheden van behandeling in het land van oorsprong of het land waar hij verblijft, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer die daaromtrent een advies verschaft. Hij kan zonedig de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op:

-de asielzoeker wiens asielaanvraag niet het voorwerp van een definitieve beslissing heeft uitgemaakt of die een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar verklaard administratief cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;

-de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoot.”

Artikel 7 van het koninklijk besluit van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoerings-modaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 17 mei 2007) bepaalt:

“§1; De aanvraag van de machtiging tot verblijf, bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet, moet ingediend worden door middel van een aangetekend schrijven gericht aan de gemachtigde van de minister. De aanvraag gaat vergezeld van de volgende documenten en inlichtingen:

1° hetzij een afschrift van zijn nationaal paspoort of van zijn identiteitskaart, hetzij de motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van artikel 9ter, §1, derde lid, van de wet;

2° een medisch getuigschrift aangaande zijn ziekte bedoeld in artikel 9ter, §1, van de wet;

3° enige andere dienstige informatie of enig ander dienstig stuk met betrekking tot zijn ziekte waarover hij beschikt op het moment van de indiening van zijn aanvraag;

4° het adres van zijn feitelijke verblijfplaats in België.

§2. Onverminderd artikel 9ter, §3, van de wet, verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk indien de in §1 vermelde documenten en inlichtingen niet of slechts gedeeltelijk bij de inleidende aanvraag werden gevoegd, of indien deze aanvraag niet werd ingediend door middel van een aangetekend schrijven. (...).”

Uit de gezamenlijke lezing van deze bepalingen blijkt zonder meer dat, indien de aanvragers niet beschikken over identiteitsdocumenten, de onmogelijkheid om de vereiste identiteits-documenten in België te verkrijgen volledig moet blijken uit de ingediende aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden.

Het hoofdmotief van de eerste bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeksters aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard omdat haar aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van het nationaal paspoort of van de identiteitskaart, hetzij van een motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde. Verzoekster betwist dit motief niet. Zij beperkt zich in haar betoog in essentie tot de stelling dat zij niet in de mogelijkheid was om een afschrift van haar nationaal paspoort of van de identiteitskaart bij te voegen aangezien zij niet meer in het bezit is van deze documenten die haar zijn afgenomen tijdens haar reis naar België. Opgemerkt wordt dat het aan verzoekster toekomt om in haar aanvraag aan te tonen dat zij valt onder de voorwaarden zoals bepaald in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeksters uitleg waarom zij niet meer in het bezit is van de documenten in een schrijven werd gericht tot de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken op 1 maart 2008 terwijl haar aanvraag om machtiging tot verblijf is ingediend op 8 januari 2008 en de beslissing werd genomen op 22 januari 2008. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. In casu werd bij de aanvraag geen identiteits-document toegevoegd. Verzoekster gaf in haar aanvraag evenmin een uiteenzetting betreffende het feit dat zij in de onmogelijkheid was om een identiteitsdocument toe te voegen, zodat het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing hiermee geen rekening kon houden en niet kon nagaan of verzoekster zich bevond in een situatie zoals beschreven in artikel 9ter, §1, van de Vreemdelingenwet waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de eerste bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

2.2.4. Verzoeksters betoog dat haar verzoek is afgewezen “zonder enig verder onderzoek” en er ten onrechte geen rekening werd gehouden met haar asielrelaas, met de medische problemen van haar zoon en de onmogelijkheid om terug te keren naar Rusland omdat er geen gepaste medische behandeling voorhanden is, kan niet gevolgd worden. De toepassing

van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet gaat gepaard met een ontvankelijkheidsfase en een fase ten gronde. Enkel de aanvraag van de vreemdeling, wiens effectieve verblijfplaats is in de gemeente alwaar hij zijn aanvraag heeft ingediend en een identiteitsdocument heeft ingediend, hetzij de onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België heeft aangetoond, wordt ontvankelijk verklaard. In een tweede fase wordt nagegaan of de medische attesten aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging in het Rijk. Gelet op het gestelde in punt 2.2.3. werd verzoeksters aanvraag terecht onontvankelijk verklaard. Het gegeven dat verzoekster medische attesten heeft overgemaakt en verwijst naar haar asielrelaas kan op zich niet leiden tot het ontvankelijk verklaren van haar verblijfsaanvraag.

2.2.5. Ten slotte stelt verzoekster in haar verzoekschrift dat de gemachtigde “onmogelijk thans een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten” kan nemen aangezien tegen de bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met betrekking tot haar asielaanvraag nog een procedure hangende is bij de Raad van State. Verzoekster betwist het motief van het bestreden bevel (verblijft langer in het Rijk dan overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat zij deze termijn niet heeft overschreden) niet. De procedure voor de Raad van State heeft geen “automatische” schorsende werking en maakt geen deel uit van de asielprocedure. De procedure bij de Raad van State heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel worden genomen. Het indienen van het beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State schort de uitvoerbaarheid van het bevel om het grondgebied te verlaten niet op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

3. Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN :

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en acht door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

Ch. BAMPS.